

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ยุคปัจจุบันเป็นยุคโลกาภิวัตน์ (Globalization) ซึ่งหมายความว่าข้อมูลข่าวสารและทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นจากสังคมหนึ่งได้แพร่เข้าไปสู่อีกสังคมหนึ่งเกือบจะพร้อม ๆ กันกับประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกด้วยเครื่องมือสื่อสารและเทคโนโลยีที่ทันสมัย ด้วยเหตุนี้แต่ละสังคมจึงจำเป็นต้องเรียนภาษาต่างประเทศเพื่อการติดต่อสื่อสารในระหว่างสังคมด้วยกัน หากสังคมใดไม่สามารถแปลข้อมูลข่าวสาร หรือความรู้ต่าง ๆ ที่ได้รับจากอีกสังคมหนึ่งได้ สังคมนั้นก็จะไม่มีความเจริญก้าวหน้าทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม และเทคโนโลยี เท่ากับสังคมอื่น Karashen และ Terrel (1983 : 13) ให้ความสำคัญของการเรียนภาษาต่างประเทศดังที่กล่าวไว้ว่า "มนุษย์มีความจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาอื่น เพื่อจุดประสงค์ในการติดต่อสื่อสารทางการเมือง ศิลปวัฒนธรรม การค้า ฯลฯ" และ อรุณี วิริยะจิตรา (2532 : 2) ได้ให้ความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่า "ผู้เรียนต้องเรียนภาษาต่างประเทศเพื่อใช้ติดต่อสื่อสารกับผู้ใช้ภาษานั้น ทั้งนี้อาจจะเพื่อจุดมุ่งหมายในการแสวงหาความรู้ เพื่อท่องเที่ยว เพื่อเหตุผลทางการเมือง ประกอบอาชีพ การค้า ฯลฯ" ดังนั้นการเรียนภาษาต่างประเทศจึงมีความสำคัญมากเพื่อการพัฒนาตัวเองและความเจริญก้าวหน้าของประเทศ

ในปัจจุบัน ประเทศเกาหลีใต้ มีมหาวิทยาลัยที่สอนเฉพาะภาษาต่างประเทศ 2 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยฮันกุกภาษาและกิจการต่างประเทศ ที่กรุงโซลเมืองหลวงของประเทศ และมหาวิทยาลัยปูซานภาษาและกิจการต่างประเทศ ที่เมืองปูซานอยู่ทางใต้ของประเทศ ซึ่งแต่ละแห่งเปิดสอนวิชาภาษาต่างประเทศหลายภาษา วิชาภาษาไทยก็เป็นวิชาหนึ่งในภาษาเหล่านั้น มหาวิทยาลัยฮันกุกภาษาและกิจการต่างประเทศ เริ่มเปิดสอนวิชาภาษาไทย เป็นวิชาเอกเมื่อปี ค.ศ. 1965 และต่อมา มหาวิทยาลัยปูซานภาษาและกิจการต่างประเทศ ก็เปิดสอนภาษาไทยเป็นวิชาเอกในปี ค.ศ. 1982 เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่มีความสัมพันธ์ทางการทูตที่ดีกับประเทศเกาหลี

มหาวิทยาลัยปูซานภาษาและกิจการต่างประเทศ รับนักศึกษาแผนภาษาไทย ปีละ 40 คน ทุกปีโดยมุ่งหมายให้นักศึกษาเข้าใจวัฒนธรรมไทยเป็นอย่างดี มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องและสามารถนำภาษาไทยไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ในโครงสร้างหลักสูตรภาษาไทย เวลา 4 ปี ได้กำหนดเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ได้แก่ การเรียนไวยากรณ์ การเรียนสนทนา การเรียนการอ่าน การเรียนการเขียน และการเรียนประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมไทย การเมืองและเศรษฐกิจ เป็นต้น ภาษาไทยจึงเป็นภาษาที่สองของนักศึกษาเกาหลีที่เลือกเรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ

ในการเรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง การใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องนั้นเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด เพราะทักษะภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้และแสวงหาความรู้สำหรับนักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นวิชาเอก และถ้านักศึกษาเกาหลี รู้จักใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง ก็จะสามารถใช้ภาษาไทยเป็นสื่อในการค้นคว้าหาความรู้และเพื่อการประกอบอาชีพได้ ดังนั้นครูผู้สอนภาษาไทยต้องใช้ความพยายามเป็นอย่างสูงเพื่อให้นักศึกษามีการใช้ภาษาไทยที่ดี

ความสามารถในการใช้ภาษาไทยทั้ง 4 ทักษะเป็นสิ่งที่สามารถเรียนรู้ได้ด้วยการเรียนแบบ ฟังฝน และการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง จนเกิดความคล่องแคล่ว และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งเป็นหน้าที่ของครูผู้สอนภาษาไทย ที่จะฝึกฝนให้ผู้เรียนมีทักษะทางภาษาด้วยการสอนที่ถูกต้องวิธี ดังที่ บุปา สงศิริ (2523 : 147) ได้กล่าวไว้ว่า “การสอนศิลปะของการใช้ภาษาไทยโดยทั่วไปควบคู่ไปกับการฝึกทักษะ กล่าวคือ สอนให้นักเรียนฟังได้อย่างเข้าใจ มีวิจารณ์ญาณหรือความคิดนึกเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังได้พอสมควรแก่วัย สอนให้อ่านเพื่อหาความรู้และรู้จักคิดเกี่ยวกับข้อความที่อ่านได้เช่นเดียวกับการฟัง สอนให้พูดและเขียนในเรื่องที่ไม่ยากเกินวัยของนักเรียน เพื่อให้สื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ตรงตามความประสงค์ของตน การสอนให้สามารถพูด ฟัง อ่านและเขียน ภาษาไทยดังได้กล่าวมานี้ ควรให้มีความคล่องแคล่ว ถูกต้อง สื่อความหมายได้ดีในทุกโอกาสที่จะใช้ในชีวิตประจำวัน” ดังที่สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มพรรย์ (2533 : 71) กล่าวถึงการสอนทักษะ ภาษาไทยว่า “การใช้ภาษานั้นประกอบด้วยทักษะ 4 ทักษะ คือการฟัง พูด อ่าน เขียน ในแง่ของการสื่อสารนั้น จะประกอบไปด้วยทักษะที่ใช้ในการรับสาร ซึ่งได้แก่ ทักษะการฟัง การอ่าน และทักษะการส่งสาร ซึ่งประกอบไปด้วยทักษะการพูด และการเขียน โดยทั่วไปการใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน จะต้องมีการส่งสารและรับสารอยู่ตลอดเวลา ฉะนั้นในการสอนภาษาไทยจะสอนเพียงทักษะใดทักษะหนึ่งโดยเฉพาะย่อมเป็นไปไม่ได้ จะต้องมีการสอนทักษะอื่น ๆ สอดแทรกลงไปด้วย” จากแนวคิดดังกล่าว สรุปได้ว่า สิ่งสำคัญในการเรียนการ

สอนภาษาไทยในปัจจุบัน คือ การฝึกฝนให้ผู้เรียนสามารถใช้ทักษะทั้ง 4 ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ บุคคล และเหตุการณ์

แต่ในการเรียนการสอนภาษาไทยที่มหาวิทยาลัยปูชนาภาษาและกิจการต่างประเทศ ปัจจุบันกำลังประสบปัญหาทั้งที่เกิดจากครูผู้สอนและนักศึกษา เช่น ผู้สอนภาษาไทยไม่ได้สอนให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ส่วนมากจะสอนแยกรายวิชาเป็นหลักภาษา วรรณคดี และการใช้ภาษา สำหรับนักศึกษามาความสามารถในการใช้ภาษาไทย จนไม่สามารถสื่อสารกับคนไทยได้ อาจจะเป็นเพราะไม่ได้ใช้ภาษาไทยอย่างสม่ำเสมอ และไม่ค่อยมีโอกาสในการใช้ภาษาไทยกับคนไทย นอกจากใช้กับครูผู้สอนภาษาไทยประจำซึ่งเป็นคนไทยเท่านั้น นอกจากนี้ ฮันนูลี (2532 : 3) ก็ได้กล่าวถึงปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทยในประเทศเกาหลี ดังนี้

1. การขาดแคลนอุปกรณ์การสอนและบุคลากร

- 1.1 ตำราเรียน นักศึกษาไม่สามารถนำเอาตำราเรียนของเมืองไทยไปใช้โดยตรงได้ เนื่องจากตำราเรียนของเมืองไทยนั้น เขียนไว้ละเอียดและลึกซึ้งมากเกินไป ไม่เหมาะสมกับผู้ที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ดังนั้นผู้สอนจึงต้องทำตำราใหม่ทั้งหมด ให้เหมาะสมกับนักศึกษาเหล่านี้
- 1.2 โสตทัศนูปกรณ์ เท่าที่มีอยู่คือ เทป และภาพยนตร์ แต่ยังมีไม่เพียงพอ
- 1.3 วิทยากร ในประเทศเกาหลีมีคนไทยอยู่น้อยมาก และไม่มีนักวิชาการชาวไทย นอกจากอาจารย์ประจำเท่านั้น

2. ปัญหาการสอนทั่วไป

- 2.1 เวลาเรียนไม่เพียงพอ หลักสูตรการเรียน 4 ปี โดยเฉลี่ยแล้วเรียนอาทิตย์ละ 12 ชั่วโมง ซึ่งจะต้องฝึกทั้ง การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนสลับกันไป
- 2.2 ภาษาที่ใช้ช่วยในการสอน จำเป็นต้องใช้ภาษาเกาหลี และภาษาอังกฤษ อาจารย์ผู้สอนซึ่งเป็นคนไทย ย่อมไม่สันทัดภาษาเกาหลี และในขณะเดียวกัน นักศึกษาก็ไม่สันทัดภาษาอังกฤษ ซึ่งใช้เป็นสื่อในการสอน จึงทำให้เกิดปัญหาในด้านการสื่อสารระหว่างกัน
- 2.3 เนื้อหาในบทเรียนไม่สู้จะสัมพันธ์กับชีวิตประจำวัน และสิ่งที่อยู่ในวงสังคมของผู้เรียนนัก และภาษาที่ใช้ยังไม่เหมาะสมกับพื้นความรู้ของผู้เรียน จึงเป็นอุปสรรคในการศึกษาภาษาไทย

2.4 วิธีการใช้สำนวนภาษาของแต่ละประเทศ มักจะแตกต่างกันมาก ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมของประเทศนั้น ๆ ทำให้มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาอย่างมาก เพราะฉะนั้นการเรียนภาษาต่างประเทศ จึงต้องควบคู่กันไปกับความเข้าใจในสังคม และวัฒนธรรมของประเทศนั้น ๆ ด้วย ประเทศเกาหลีเป็นประเทศหนึ่งซึ่งอยู่ในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกับเมืองไทย จึงยากที่จะให้ผู้เรียนเข้าใจสังคม และวัฒนธรรมของชาวไทยได้ดี

2.5 ความสนใจของนักศึกษา เนื่องจากภาษาไทยไม่ใช่ภาษาสากล ผู้เรียนบางคนจึงไม่ค่อยสนใจอย่างจริงจัง เพราะไม่มุ่งที่จะใช้ภาษาไทยไปประกอบอาชีพ

นอกจากนี้ ลักษณะของภาษาเกาหลีและภาษาไทยมีความแตกต่างกันมาก เช่น ภาษาเกาหลีไม่มีสระยาว สระสั้น และเสียงวรรณยุกต์ และโครงสร้างประโยคในภาษาเกาหลี ประกอบด้วย ประธาน + กรรม + กริยา

จากปัญหาในการเรียนการสอนภาษาไทยดังกล่าว จะเห็นได้ว่าการเรียนภาษาไทยเป็นเรื่องยากสำหรับนักศึกษาเกาหลีที่เรียนวิชาภาษาไทยเป็นวิชาเอก และการสอนภาษาไทยเพื่อให้นักศึกษาแต่ละคนมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยที่ดีก็เป็นเรื่องยากสำหรับครูผู้สอนภาษาไทยด้วย แต่ปัญหาเหล่านี้สามารถที่จะแก้ไขได้ หากครูผู้สอนภาษาไทยทั้งที่เป็นคนเกาหลีและคนไทย เข้าใจพื้นฐานความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลี และเตรียมบทเรียน ตลอดจนแบบฝึกหัดให้เหมาะสมกับระดับความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลีที่ตนจะสอน

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของนักศึกษาเกาหลี โดยเฉพาะนักศึกษาในระดับชั้นปีที่ 3 ซึ่งนักศึกษาเหล่านี้ เรียนภาษาไทยมา 2 ปีกว่า พอจะสามารถฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาไทยได้ และเมื่อขึ้นไปในระดับชั้นปีที่ 4 จะต้องใช้ความรู้ทักษะด้านดังกล่าวไปใช้ในการประกอบอาชีพ หรือการศึกษาในระดับสูงต่อไป

ดังนั้น ผลจากการวิจัยครั้งนี้ อาจจะเป็นแนวทางให้ผู้สอนได้ตระหนักถึงระดับความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลีชั้นปีที่ 3 อันจะนำไปสู่การปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทยของนักศึกษาในระดับนี้ และระดับการศึกษาอื่นๆ ให้ดียิ่งขึ้น เพื่อให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาไทย อันจะนำไปสู่การประกอบอาชีพหรือการศึกษาในระดับสูงต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาไทยทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของนักศึกษาเกาหลี แผนกภาษาไทยชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยบูรพา วิชาภาษาและกิจการต่างประเทศ

ขอบเขตของการวิจัย

การทำวิจัยครั้งนี้ กำหนดขอบเขตไว้ดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาเกาหลีแผนกภาษาไทยชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยบูรพา วิชาภาษาและกิจการต่างประเทศ
2. เนื้อหาในการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลี ผู้วิจัยจะคัดเลือกบทความ ข้อความ บทสนทนา และเนื้อเรื่องจากหนังสือพิมพ์ วารสารและหนังสืออื่น ๆ ที่สอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตรภาษาไทย ระดับชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยบูรพา ภาษาและกิจการต่างประเทศ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความสามารถในการใช้ภาษาไทย หมายถึง คะแนนของนักศึกษาเกาหลี ที่ได้จากการทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการใช้ภาษาไทย
2. การใช้ภาษา หมายถึง การฟัง การพูด การอ่าน (ในใจ) และการเขียน

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางสำหรับผู้จัดทำหลักสูตรในการนำผลการวิจัย ไปปรับปรุงหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยให้เหมาะสมกับระดับความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลี
2. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย เพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลี
3. เป็นแนวทางในการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลีต่อไป